

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Ügyvédi Iroda (dr. ügyvéd) által képviselt felperesnek (címe) felperesnek a Ügyvédi Iroda (; ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt alperes neve(címe) alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. február 20. napján meghozott 10.G.43.505/2016/41. számú ítélete ellen az alperes 43. sorszámon előterjesztett, az ítéltáblához 2. sorszámon érkezett beadványában kiegészített fellebbezése folytán a 2018. szeptember 26. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 1995. december 31. napjától, a cég alapításától kezdődően folyamatosan a C Kft. (a továbbiakban: adós) tagja volt. 2002. január 1-től az üzlet részének átruházásáig, 2013. december 1-ig szavazati jogának mértéke meghaladta az 50%-ot. Az alperes 1995. december 31-től 2014. február 28-ig az adós cég ügyvezetője is volt. Az adós felszámolás alá került, a felszámolás közzétételére 2015. február 5-én került sor. Az adós vezetője a Cstv. 31. §-ában foglalt mérlegkészítési, irat-, és vagyonátadási kötelezettségének nem tett eleget, a felszámolási eljárás az adós iratainak és vagyonának teljes hiányában, egyszerűsített módon fejeződött be.

A törvényszék által megállapított tényállás szerint a felperes, mint szállító, és az adós, mint megrendelő 2013. február 1-jén szállítási szerződést kötöttek. A felperes által kibocsájtott és az adósnak megküldött számlákat az adós nem fizette meg, a termékeket a felperesnek nem adta vissza. A felszámolási eljárást 2014. április 2-án a hitelező kezdeményezte az adós ellen, a felszámolás közzététele után igényét a felszámolónak bejelentette. A felszámoló a felperes hitelezői igényét „a” kategóriában 136.350 forint, „f” kategóriában 41.145.000 és 200.000 forint összegben elismert igényként vette nyilvántartásba. A törvényszék kiemelte, hogy a visszaigazolt hitelezői igényt érintően sem az alperes, sem az adós más korábbi vezető tisztségviselői a felszámolási eljárásban jogorvoslással nem éltek.

Az adós utoljára a 2012-es üzleti évre, 2013. május 23-án tett közzé beszámolót, a 2013. évi beszámoló közzétételére és a 2013. évi társasági adó bevallás benyújtására már nem került sor.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (továbbiakban: NAV) hitelezői igénybejelentése szerint az adós adótartozásának összege 1.036.337.529 forint volt, melyet további 746.169.873 forint bírság és

pótlék is terhelt. Az adótartozások az alperes általi üzletrész átruházást megelőző időszakban keletkeztek és halmozódtak fel. A törvényszék kiemelte, hogy az adós utolsó leadott, 2012. évi beszámolója szerint az üzleti eredmény rendkívüli arányban, az előző évi eredmény egyharmadára csökkent.

A NAV az adós gazdálkodó szervezetnél 2012. december 6-tól 2015. április 20-ig a 2009. december 1-től 2010. szeptember 30-ig terjedő időszakra, illetve 2014. október 20-tól 2015. július 29-ig a 2013. április 1-től 2014. március 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan végzett ellenőrzést áfa adónemre.

Az adós jegyzett tőkéje 13.000.000 forint volt, az egyszerűsített felszámolás záró dokumentációja szerint az adóssal szemben 1.959.523.735 forint követelés került nyilvántartásba vételre.

A felperesnek az üzletrész átruházásakor a teljes követeléséből 36.570.881 forint kiszámlázott tartozása (helyesen: követelése) volt. Az üzletrész átruházását követő második napon 6.000.000 forint, majd egy héttel később 13.373.364 forint követelése vált esedékessé.

A felperes a módosított keresetében kérte, hogy a bíróság a Cstv. 63/A. §-a alapján állapítsa meg, az alperes korlátlanul felel a C Kft. „f.a.” ki nem elégített tartozásaiért, és kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 40.091.501 forint tőkét, valamint a perrel felmerült költségeit.

Azt állította, hogy az alperes, mint az adós többségi tulajdonosa és egyben ügyvezetője az üzletrészt akkor ruházta át, amikor az adós már olyan tartozásokkal rendelkezett, melyeket sem a tulajdonrész átruházásáig, sem azt követően, és a felszámolási eljárásban sem rendezett. Az alperesnek, mint ügyvezetőnek tudnia kellett, hogy az üzletrész átruházásának időpontjában az adós már fizetéseképtelen volt, illetve olyan mértékű kötelezettségekkel rendelkezik, amelynek tükrében nincs valós realitása annak, hogy az adós azokat rendezhesse.

Álláspontja szerint az adótartozások rendkívüli mértékéből nyilvánvaló, hogy azok már az üzletrész átruházását megelőző időszakban keletkeztek és halmozódtak fel, mivel a felszámolási eljárás megindítását követően a cég inaktív tevékenysége folytán ilyen mértékű adótartozás nem keletkezhetett. Az alperes által csatolt adóigazolás kizárólag annak bizonyítására alkalmas, hogy az adós a saját maga által elkészített bevallásai alapján befizette a közterheket, és ennek folytán az adófolyószámláján nem volt tartozás. Az igazolás azt nem tartalmazza, hogy a bevallások helytállóak voltak és a jogszabályoknak megfeleltek. Az adóigazolás nyilvánvalóan ellentmond annak a ténynek, hogy a felszámolási eljárásban 1 milliárd forintot meghaladó adótartozást jelentett be az adóhivatal, illetve vett nyilvántartásba a felszámoló. A felszámolási iratok részét képező NAV jegyzőkönyvek megállapításai szerint az adós a vizsgált időszakokban nem teljesítette megfelelően az áfa bevallási kötelezettségét, ezért több száz millió forint adó megfizetésére kötelezte a hatóság. Mindkét ügyben megállapított adótartozás érinti azt az időszakot, amikor az alperes többségi befolyással rendelkező tagja és egyben ügyvezetője volt a társaságnak.

Kiemelte, hogy az adós utolsó leadott, 2012. évi beszámolója szerint az üzleti eredmény az előző évi eredmény harmadára csökkent le, amely nem a fellendülést, hanem a nyilvánvaló fizetéseképtelenségi helyzet meglétét igazolja.

Hivatkozott arra is, hogy a felperesnek a felszámolási eljárásban érvényesített követelése alapját képező számlák közül 36.571.331 forint erejéig a számlák már az üzletrész átruházása előtt kiállításra kerültek, így az üzletrész átruházásakor az alperesnek már tisztában kellett lennie a felperessel szemben fennálló tartozásokkal. Továbbá lejárt tartozásai voltak az AC Insurance N.V. és a P Magyarország Kft. számlái tekintetében is.

Kifejtette a felperes azt is, hogy az üzletrész átruházásának időpontjában már folyamatban volt az adóhatósági eljárás, ezért az alperes számíthatott arra, hogy több tízmillió forintos adótartozás kerül megállapításra. Az alperesnek a hitelezők érdekeit szem előtt tartva kellett volna eljárnia az üzletrész átruházása során, azaz nemcsak a lejárt, esedékes tartozásokra, hanem a még le nem járt tartozásokra is figyelemmel kellett volna lennie, ezek fedezetének is rendelkezésre kellett volna

állnia. A felperes álláspontja szerint az alperes magatartása rosszhiszemű volt az üzletész átruházása során, mivel azt is előre látta, hogy a szükséges adóbevallások, beszámolók elkészítése már nem lesz lehetséges, ugyanis saját előadása szerint a cég 2013. január 27-ig keletkezett teljes könyvelési iratanyaga – annak eltulajdonítása miatt – nem állt rendelkezésre, így már a 2013. évi beszámoló és adóbevallások sem voltak elkészíthetők. Hangsúlyozta, az iratok hiánya miatt vált lehetetlenné a felszámolás rendes szabályok szerint lebonyolítása, és a hitelezők követeléseinek részbeni megtérülése.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Azt hangsúlyozta, hogy a felszámolási ügy iratai alapján kétséget kizáróan megállapítható, az adósnak az alperesi üzletész átruházása időpontjáig sem lejárt, sem le nem járt tartozása nem állt fenn a felperes felé. A társaság ekkor még jó anyagi és pénzügyi állapotban, fizetőképessé volt, és az adóhatóság felé, sőt más üzleti partnerei felé sem állt fenn tartozása. Hivatkozott arra is, hogy a felperes a felszámolási eljárásban sem tudta szállítólevelekkel alátámasztani a számláiban állított áruszállítás tényleges megtörténtét.

Nem vitatta, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 éven belül történt az üzletész átruházása, és azt sem, hogy többségi befolyással rendelkezett, valamint, hogy a jegyzett tőke 50%-át meghaladó mértékű tartozása volt az adósnak.

A törvényszék ítéletében a felperes keresetének helyt adott, megállapította, hogy az alperes korlátlanul felel a C Kft. „f.a.” ki nem egyenlített 40.091.501 forint tartozásáért, egyben kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.091.501 forintot és 1.850.000 forint perköltséget.

Határozata indokolásában a tényállás és a felek előadásának ismertetését követően idézte a Cstv. 63/A. §-ában foglaltakat, kifejtve, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperes terhére esett annak bizonyítása, hogy az adós a jegyzett tőkéje 50%-át meghaladó mértékű tartozást hagyott hátra. Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a tagsági jogviszonyának megszűnésekor az adós még fizetőképessé volt, illetőleg a kielégítetlenül maradt tartozásainak felhalmozódása ezt követően következett be.

Az indokolás további része – lényegében szó szerint – a törvényszék saját korábban megállapított tényállását és a felperes keresetének megismétlését tartalmazza.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt az ítélet hatályon kívül helyezését kérte azzal, hogy a megismételt eljárást a bíróság másik tanácsa folytassa le. Másodlagosan – az ítélet megváltoztatásával – a felperes keresetének elutasítását és annak megállapítását kérte, hogy az alperes üzletészének átruházásakor az adós társaság fizetőképessé volt, a tartozás felhalmozódása csak azt követően következett be.

Kifogásolta, hogy a törvényszék a határozata indokolásába szó szerint emelte át a felperes keresetében és egyéb nyilatkozataiban foglalt előadásait, ezért álláspontja szerint a bíróság nem állapított meg tényállást és az ítélet nem tartalmaz bírói indokolást. Az alperes részletesen bemutatta, hogy az indokolás egyes szövegrészei mely felperesi nyilatkozat (kereset, előkészítő irat, tárgyaláson tett nyilatkozat) mely részével azonosak.

Hivatkozott arra, hogy a törvényszék teljes mértékben mellőzte a felek által rendelkezésre bocsátott és a bíróság által beszerzett bizonyítékok értékelését is, az ítéletben ilyenekről szó sem esik.

Kifogásolta azt is, hogy az alperesnek az ügy lényegét érintő nyilatkozataiból több figyelmen kívül maradt, az ítéletben nem került rögzítésre, illetve olyan is volt, melyre a ténylegesen megtett nyilatkozattól eltérő tartalommal hivatkozott a törvényszék. Így például kimaradt az ítéletből az az alperesi előadás, hogy a cégbeli részesedésétől súlyos betegsége miatt kellett megválnia, hogy az őt váltó ügyvezetőtől azt a tájékoztatást kapta, a 2013. évi mérlegbeszámoló 2014 áprilisában elkészült

és a közzététel iránt is intézkedett, és kimaradtak a felszámolásba bejelentkezett hitelezők igényének alapját képező számlatartozások vitatásával kapcsolatos nyilatkozatai.

Vitatta azt az ugyancsak a felperes előadásából átemelt megállapítást, hogy a NAV hitelezői igénybejelentése szerinti 1.036.337.529 forint adótartozás és a 746.169.873 forint bírság és pótlék tartozás az alperes általi üzletrész átruházást megelőző időszakban keletkezett és halmozódott fel. Azzal érvelt, hogy ennek a 2014. március 5-én kelt „Együttes adóigazolás” és a NAV 2016. december 7-én kelt, a törvényszék megkeresésére küldött levele ellentmondanak. Álláspontja szerint a NAV nyilatkozataiból egyértelműen megállapítható, hogy a NAV hitelezői igénye még csak részben sem keletkezett 2013. december 1. előtt.

Nemcsak az adótartozás, hanem a felperes által hivatkozott egyéb hitelezők – a felperes, az A C Insurance N.V. és a P Magyarország Kft. – felszámolásban bejelentett követeléseivel kapcsolatában is állította, hogy azok ugyancsak nem az üzletrész átruházás előtt keletkeztek.

Kifejtette, az adós utolsó leadott, 2012. évi beszámolója nem a felperes állítása szerinti fizetéseképtelenségi helyzetet, hanem ellenkezőleg, épp az adós likviditásának növekedését támasztja alá.

Hangsúlyozta, a felperes által hivatkozott adóhatósági határozatokban nincs olyan megállapítás, de még csak arra történő utalás sem, hogy az adós által a vizsgált időszakok vonatkozásában benyújtott adóbevallások ne lettek volna helyesek és szabályszerűek. Az adóellenőrzés zavartalan lefolytatása elé csupán az iratok egy részének a cég gépkocsijával együtt történt ellopása gördített átmenetileg akadályt. Azért átmenetileg, mert az elrendelt nyomozás miatt reális volt az esélye, hogy az iratok előkerülnek, és az adós maga is mindent megtett az iratok pótlására. Ez részben eredményre is vezetett, nagy számú bizonylatot sikerült pótolni és a NAV rendelkezésére bocsátani. E körben a 3244217348 számú adóhatósági határozatra hivatkozott, amely rögzíti, hogy az adós a 2013. január hónapban keletkezett számviteli bizonylatait hiánytalanul rendelkezésre bocsátotta, erre tekintettel 2013. január hónapra adóeltérést nem állapítottak meg. Az alperesnek ezért nem kellett számolnia adóhiány megállapításával.

A fentiek miatt iratellenesnek és alaptalannak vélte a törvényszék megállapítását, hogy az alperes magatartása az üzletrész átruházása során rosszhiszemű volt, mivel előre látta, hogy a beszámolók, bevallások elkészítése már nem lesz lehetséges, ugyanis a cég 2013. január 27-ig keletkezett teljes könyvelési iratanyagával nem tudnak elszámolni. Ezzel szemben állította, a 2013. évi teljes iratanyag rendelkezésre állt, a mérlegbeszámoló az alapján készült el, amit a könyvvizsgáló is auditált. A cég vagyoni helyzetének áttekinthetőségét biztosító bizonylatok az új tulajdonosok és ügyvezető rendelkezésére álltak, így valós és teljes képet nyújtott a cég vagyoni helyzetéről.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, az alperes perköltségben marasztalását kérte.

Állította, hogy a Cstv. 63/A. §-ában foglalt alperesi felelősség megállapításához szükséges, öt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett, a követelése jogalapját és összecszerűségét alátámasztó tényeket az alperes sem vitatta. A helytállási kötelezettség alóli kimentés körében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a részesedése átruházásának időpontjában az adós még fizetőképese volt, a tartozás felhalmozódása csak ezt követően következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, de az alperes az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Az alperes azonban a mentesüléséhez szükséges tényeket bizonyítani nem tudta.

Megismételte azt az elsőfokú eljárásban is kifejtett álláspontját, hogy az üzletrész átruházása akkor történt, amikor az adós már olyan tartozásokkal rendelkezett, melyeket sem a tulajdonrész átruházásáig, sem azt követően, sőt a felszámolási eljárásban sem rendezett. Kiemelte, hogy az alperes nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el az üzletrész átruházásakor, hiszen – egyben mint az adós ügyvezetőjének – látnia kellett, hogy a már kiszámlázott követeléseket sem

fogja tudni az adós kifizetni, a 2013. évi mérleg és adóbevallások sem voltak elkészíthetők, amely döntő mértékben hozzájárult a felszámolás egyszerűsített befejezéséhez, a hitelezők megtérülésének ellehetetlenüléséhez.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla mindenekelőtt leszögezi, egyetért az alperessel abban, hogy a törvényszék nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdésében előírt indokolási kötelezettségének. A tényállást a felek előadása és a megfelelően értékelt bizonyítékok egybevetésével a bíróságnak kell megállapítania. Ha valamelyik fél tényállítását nem fogadja el bizonyítottnak, ennek okát meg kell jelölnie, elfoglalt jogi álláspontját okfejtésével alá kell támasztania. Ezeket a követelményeket nyilvánvalóan nem lehet úgy kielégíteni, hogy a bíróság a felperes előadásait, nyilatkozatait emeli át, azokból állítja össze az ítélet indokolását.

Az ítélet tábla azonban a Kúria Polgári Kollégiuma által az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről kiadott 1/2014. (VI. 30.) PK véleményben foglaltak figyelembevételével, a célszerűség, a pergazdaságosság és az időszerűség követelményeire is tekintettel úgy ítélte meg, hogy az adott ügyben az indokolás hiányosságaiban megnyilvánuló eljárási szabálysértések nem olyan súlyúak, amelyek az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tennék. Mivel az érdemi döntéshez szükséges adatok rendelkezésre álltak, ezért az ítélet tábla – a törvényszék indokolásának alábbi kiegészítésével – az ügy érdemében döntött.

Nem volt vita a felek között abban, hogy a rendelkezésre álló adatok egyértelműen alátámasztják a Cstv. 63/A. §-ának a felperes bizonyítási terhét képező elemeit. Az adós gazdálkodó szervezetben többségi befolyással rendelkező alperes tulajdoni hányadának átruházása (2013. december 1.) a felszámolási eljárás megindítását (2014. április 4.) megelőző három éven belül történt, és, hogy az adós jegyzett tőkéjének (13.000.000 forint) 50%-át meghaladta a felszámolási záró dokumentációban nyilvántartott 1.959.565.760 forint tartozás.

A bizonyítást tehát a felelősség alóli kimentés körében kellett lefolytatni, tekintettel arra, hogy a felek eltérően adták elő az alperes bizonyítási terhét képező, a kimentési körbe tartozó tényállási elemeket.

A felperes állította, hogy az adós az üzletrész átruházásának időpontjában már olyan tartozásokkal rendelkezett, melyeket később sem rendezett, az alperes pedig rosszhiszeműen járt el az átruházás során, mert tudnia kellett, hogy a tartozások rendezésére később sincs reális lehetősége az adósnak. Az alperes pedig arra hivatkozott, hogy az üzletrész átruházásának időpontjáig az adósnak nem voltak lejárt tartozásai sem az adóhatóság, sem a többi hitelezője irányában. Jóhiszemű eljárását hangsúlyozva azzal érvelt, hogy az üzletrész átruházásának időpontjában az adós 2013. évi teljes iratanyaga rendelkezésre állt, vagyoni helyzete áttekinthető volt.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a kimentés körében a bevallások utólagos vizsgálata tárgyában lefolytatott adóhatósági eljárások adatainak volt ügydöntő jelentősége.

A Miskolci Törvényszék 7.Fpk.290/2014. számú felszámolási irataihoz 30. sorszámon csatolt, a 2009. december 1-től 2010. szeptember 30-ig terjedő időszak vizsgálati jegyzőkönyvében az adóhatóság megállapította, hogy az adós értesítése a vizsgálat megindításáról 2012. december 6-án szabályszerűen megtörtént, képviselője (a jelen per alperese) azonban többszöri felhívás ellenére nem tett eleget az iratátadási kötelezettségének, majd 2013. február 28-án bejelentette, hogy 2013. január 28-án eltulajdonították az adósnak a vizsgált időszakra vonatkozó bizonylatait. Az

adóhatóság ezt követően többször is újabb határidőket engedélyezett az iratok pótlására, mulasztási bírságot is kiszabott, ennek ellenére az iratok pótlása, átadása nem történt meg.

Rögzítette még a jegyzőkönyv azt is, hogy ezt a vizsgálatot megelőzően már korábban is folyt ellenőrzés a 2009. december 1-től 2010. szeptember 1-ig terjedő időszakra, melynek során szintén eredménytelenül hívták fel az alperest, aki szabályszerű idézés ellenére az adóhatóságon nem jelent meg, új időpontot nem kért, mulasztását nem mentette ki. Újabb idézésre az alperes szintén nem jelent meg, megromlott egészségi állapotára hivatkozott, amit azonban felhívás ellenére nem igazolt. A 2009. december 1-től 2010. szeptember 30-ig terjedő időszakra 384.873.000 forint adóhiányt állapított meg az adóhatóság.

A peres iratokhoz 14. sorszámon csatolt, a 2011. január 1-től 2013. január 31-ig terjedő időszak vizsgálata tárgyában hozott, 3172912032 számú másodfokú határozat indokolásában az adóhatóság megállapította, hogy az alperes – a meghatalmazottja útján – ugyancsak az iratok eltulajdonítására hivatkozással póthatáridőt kért az iratok pótlására, ám azt ebben az eljárásban sem teljesítette. A 2013. január hónapra vonatkozó bizonylatokat elfogadta az adóhatóság, ezért erre a hónapra adóhiányt nem állapított meg.

A 2011. január 1-től 2012. december 31-ig terjedő időszakra azonban 1.032.988.000 forint adóhiány (továbbá bírság és pótlék) keletkezéséről határozott.

A peres iratokhoz 14. sorszámon csatolt, a 2013. április 1-től 2014. március 31-ig terjedő időszak vizsgálata tárgyában hozott 5141423666 számú határozat indokolásában az adóhatóság rögzítette, hogy az adós értesítése a vizsgálatról 2014. október 20-án megtörtént, az adós képviselője (ekkor már B S) az idézésre nem jelent meg, az ismételt idézésre közölte, hogy már nem ő a képviselő. Az ellenőrzés során az adós a hatóságnak iratokat nem adott át, 2015. február 5-én az adós felszámolás alá került.

A vizsgált időszakra 491.924.000 forint adóhiányt (továbbá bírságot és pótlékot) állapított meg az adóhatóság.

Mindezek alapján rögzíthető, hogy az adóhatósági ellenőrzések során az üzletrész átruházásáig (2013. december 1-ig) terjedő időszakra kimutatott adóhiány olyan felhalmozódott tartozása az adósnak, amely az üzletrész átruházása előtti időszakban keletkezett – függetlenül attól, hogy az adóhatóság általi megállapítására csak később került sor –, ezért a Cstv. 63/A. § szerinti kimentési ok első fordulata („a részesedés átruházásának időpontjában az adós még fizetőképessé volt, a tartozás felhalmozódása csak ezt követően következett be”) nem áll fenn.

Erre a következtetésre jutott a Kúria is, a BH2016.345. számon közzétett eseti döntésében, amikor hasonló indokolással utasította el az alperes védekezését „...bár az adóhatósági határozat később született, mint az átruházás megtörténte, a határozat annak az időszaknak a vizsgálata eredményét tartalmazza, amikor még az üzletrész az I-II. r. alperes tulajdonában volt”.

Az ellenőrzések során az adóhatóság megállapította, hogy az adós a bevételeiben úgy helyezett levonásba áfa összegeket, hogy azok jogszerűségét az ellenőrzés során vizsgálni nem lehetett, mivel az adózó iratanyagot nem bocsátott a rendelkezésére.

Tekintettel arra, hogy az alperes, aki az adós tagja és egyben ügyvezetője is volt a kérdéses, jelentős adóhiányt előidéző időszakban, felelős az ellenőrzések megghiúsításáért, ezért nem hivatkozhat a Cstv. 63/A. § szerinti kimentési ok második fordulatára sem („...az adós ugyan fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy nem volt fizetőképessé, de a tag... az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el”). Az alperes az üzletrész átruházása során a fentebb részletezett előzmények után nyilvánvalóan nem jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

Az adóhatósági ellenőrzések és a felszámolási eljárás adatai egyértelműen azt igazolták, hogy a felszámolást megelőző utolsó időszakban, 2013. december 1-ig az alperes, majd azt követően az új ügyvezető, B S, 2014. december 28-tól pedig az utolsó ügyvezető, V R folyamatosan akadályozták az adós vagyoni helyzetének átláthatóságát. A 2013. évi beszámoló közzétételéről már nem gondoskodtak, a 2014. évi mérleget már nem készítették el, az adóhatósági ellenőrzések lefolytatását akadályozták, a felszámolónak az adós vagyont és iratait nem adták át, tevékenységet lezáró mérleg nem készült. Az adós a 2012. évi mérlegében még 977.490.000 forint eszközállományt mutatott ki, a felszámolási vagyon 0 volt. Arról nem áll rendelkezésre adat, hogy mi lett az adós vagyonának a sorsa.

Az ítéletábra ezért nem fogadta el a tanúként meghallgatott B S volt ügyvezető előadását, miszerint a 2017. augusztus 25-én tartott tárgyaláson értesült arról, hogy az adós 2013. évi mérlege nem került közzétételre, és ennek okát nem tudja. B S arra hivatkozott, hogy jelenleg is 87 cégben van különböző érdekeltsége, ezért az ítéletábra életszerűtlennek tartotta, hogy ilyen széleskörű tapasztalatok mellett ne lenne tisztában ügyvezetői kötelezettségeivel. Az adott tényállásra tekintettel, a felszámolási eljárás jogerős befejezése, az adós cég törlése után, 2017. év augusztusában előkerült 2013. évi mérleget ezért az ítéletábra kirekesztette a bizonyítékok köréből.

A felperesnek az adóssal szemben fennálló, a felszámolási kérelmének is az alapját képező, és a hitelezői igénybejelentése útján is érvényesített követelése vonatkozásában az alperes a fellebbezésében kifogásolta, hogy tényszerűen nem fedti a valóságot a felperesnek az az előadása, miszerint a követelése alapját képező számlák közül 36.571.331 forint erejéig a számlák már az üzletrész átruházása előtt kiállításra kerültek. Az alperesnek ez az előadása annyiban felel meg a valóságnak, hogy valóban nem 36.571.331, hanem 37.419.414 forint volt azoknak a számláknak a végösszege, amelyek az adóssal szemben 2013. október 15. és 2013. november 22. között kerültek kiállításra, tehát még az üzletrész átruházása előtt, és az üzletrész átruházásának időpontjában kiegyenlíthetetlenek voltak (az 1239, 1274, 1379, 1422, 1424, 1449, 1536 és 1603 végződésű számlák). Az alperes, mint ügyvezető, ezekről a számlákról tudott, amikor 2013. december 1-jén az üzletrészt átruházta, tehát ez okból sem járt el jóhiszeműen, kimentésének ez okból sincs helye.

Rámutat az ítéletábra, az alperes a per során csak állította, de semmivel nem bizonyította, hogy a felperes számlái azért nem lettek kiegyenlítve, mert a felperes többszöri felszólítás ellenére sem igazolta a teljesítést, így a számlák visszaküldésre kerültek. Nagyobb részt ugyanezek a számlák képezték a felperes által az adós ellen benyújtott felszámolási kérelem alapját is. Az adós abban az eljárásban is csak vitatta a tartozása összegszerűségét, nyilatkozatát azonban semmivel nem támasztotta alá.

Az alperes a védekezésében nagy súlyt fektetett annak vitatására, hogy az A C Insurance N.V. hitelezőnek a felszámoló által nyilvántartásba vett 61.315.612 forint igényéből a felperes állítása szerinti 136.224 forint, és a P Magyarország Kft. hitelezőnek a felszámoló által nyilvántartásba vett 11.028.988 forint igényéből a felperes állítása szerinti 6.981 forint már az üzletrész átruházása előtt esedékessé vált. Tekintettel arra, hogy a fentebb kifejtettek szerint az üzletrész átruházásának időpontjában 1.000.000.000 forintot meghaladó nagyságrendű volt az adós adóhiánya, 37.000.000 forintot meghaladó volt a felperes felé fennálló fizetési kötelezettsége, az ítéletábra már nem tulajdonított jelentőséget az e két további hitelező irányában fennálló 140.000 forint nagyságrendű tartozásnak.

A fentiek mellett ugyancsak nincs jelentősége a 2012. december 31-i fordulónapi mérleg adatai értelmezésének, az alperes arra vonatkozó állításának, hogy az üzletrész átruházására a súlyos betegsége miatt kényszerült, és hogy az őt váltó ügyvezetőtől azt a tájékoztatást kapta, a 2013. évi mérleg elkészült, és annak közzététele iránt is intézkedett.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla megállapította, alaptalanul hivatkozott alperes a Cstv. 63/A. §-ában foglalt kimentési okokra. Az üzletrész átruházásának időpontjában az adósnak tartozásai voltak az adóhatóság és a felperes irányában is, vagyoni helyzete nemcsak ebben az időpontban, hanem már ezt megelőzően, és ezt követően is áttekinthetetlen volt, a fentebb kifejtettek pedig cáfolják az üzletrész átruházásakor állított jóhiszemű eljárását.

A törvényszék az indokolásbeli hiányosságok mellett is érdemben helyes döntést hozott, amikor a Cstv. 63/A. §-a alapján az alperes felelősségét az adósnak a felszámolás során ki nem elégített kötelezettségéért megállapította. Az ítélőtábla ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel a törvényszék ítéletét helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárással perköltséggént felmerült ügyvédi munkadíjat, melynek összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és (5) bekezdése alapján mérlegeléssel, a kifejtett jogi képviselési tevékenységgel arányban állóan állapította meg.

Budapest, 2018. szeptember 26.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Horváth Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző